

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobkyně: **Odborová organizace pracovníků správ památkových objektů při Národním památkovém ústavu**, se sídlem Bouzov 8, proti žalovaným: 1) **Národní památkový ústav**, se sídlem Valdštejnské nám. 3, Praha, a 2) **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské náměstí 1, Praha 1, proti fiktivnímu rozhodnutí ve věci neposkytnutí informace, o kasační stížnosti žalovaného 2) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2008, č. j. 9 Ca 20/2006 - 77,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2008, č. j. 9 Ca 20/2006 - 77, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalované Ministerstvo kultury (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo mimo jiné zrušeno fiktivní rozhodnutí o odvolání podaném žalobkyní dne 12. 12. 2005 proti fiktivnímu rozhodnutí Národního památkového ústavu o neposkytnutí informace na základě žádosti žalobkyně ze dne 23. 11. 2005 podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“).

Žádostí ze dne 23. 11. 2005 se žalobkyně písemně obrátila na Národní památkový ústav jako na povinný subjekt ve smyslu § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím. Po marném uplynutí patnáctidenní lhůty pro poskytnutí žádané informace měla za to, že došlo k fikci vydání negativního rozhodnutí podle § 15 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Proti tomuto fiktivnímu negativnímu rozhodnutí stěžovatelka podala dne 12. 12. 2005 odvolání. Po marném uplynutí lhůty pro rozhodnutí o odvolání se podle § 16 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím uplatnila fikce negativního rozhodnutí o odvolání, proti kterému stěžovatelka dne 1. 2. 2006 podala žalobu. Jako pasivně legitimované přitom v žalobě označila alternativně jednak Národní památkový ústav, jednak Ministerstvo kultury, neboť v daném případě nebylo postaveno najisto, kdo měl o jejím odvolání rozhodnout.

Napadeným rozsudkem městský soud žalobě vyhověl, s tím, že fiktivní rozhodnutí Ministerstva kultury pro nezpřezkoumatelnost zrušil, žalobu proti Národnímu památkovému ústavu pak zamítl, neboť tento orgán resp. jeho generální ředitel nebyl orgánem, který by byl oprávněn o odvolání žalobkyně rozhodnout.

Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a to pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů. Namítá, že z napadeného rozsudku není seznatelné, z jakých konkrétních důvodů ke zrušení uvedeného fiktivního rozhodnutí došlo, ani z jakého důvodu má žalovaný hradit částku 138 Kč na nákladech řízení. V kasační stížnosti žalovaný navrhl Nejvyššímu správnímu soudu, aby rozsudek městského soudu zrušil a současně požádal o přiznání odkladného účinku, a to z důvodu pozastavení účinků napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že z písemného vyhotovení rozsudku je zřejmé, že písařskou chybou došlo k nevytištění poslední části rozsudku včetně části pojednávající o nákladech řízení. Žalobkyně se domnívá, že jde o zřejmou administrativní chybu, přičemž tuto skutečnost dovozuje i z porovnání s jinými rozsudky vydávanými v obdobných věcech. Dle jejího názoru lze uvedenou chybu napravit postupem ve smyslu ustanovení § 54 odst. 4 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), zkoumal při tom, zda

napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud ověřil, že v souzené věci, blíže specifikované v záhlaví tohoto rozhodnutí, byl dne 30. dubna 2008 městským soudem vydán rozsudek č. j. 9 Ca 20/2006 - 77, který je založen na č. 1. 77 soudního spisu s vyznačením právní moci dne 3. 6. 2008. Dále bylo ze spisu ověřeno, že v rámci podané kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně k této kasační stížnosti bylo městským soudem zjištěno, že účastníkům řízení byl zřejmě v důsledku administrativní chyby způsobené výpočetní technikou zaslán rozsudek v nedokončené, rozpracované podobě, a bez podpisu předsedkyně senátu. Z doručenek založených na listu č. 80 soudního spisu vyplývá, že neúplné vyhotovení rozsudku bylo Národnímu památkovému úřadu a Ministerstvu kultury doručeno dne 30. 5. 2008, žalobkyni pak 3. 6. 2008.

Z přípisu městského soudu ze dne 3. 12. 2008 (adresovaného účastníkům a založeného na listu č. 103 soudního spisu) vyplývá, že městský soud po zjištění uvedené administrativní chyby zaslal účastníkům řízení správné, úplné vyhotovení rozsudku, (z doručenek založených na listu č. 102 soudního spisu kasační soud ověřil, že úplné vyhotovení rozsudku bylo žalobkyni doručeno dne 9. 12. 2008, Národnímu památkovému úřadu a Ministerstvu kultury dne 5. 12. 2008), s tím, že takto byl rozsudek vydán, a proto není zapotřebí činit jeho opravu v textu.

Současně městský soud uvedl, že omyl v doručování bude zohledněn v opravě právní moci rozsudku i v zachování lhůty k podání kasační stížnosti a koncipování kasačních důvodů (pozn. NSS - tyto skutečnosti neodpovídají spisovému materiálu).

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí městského soudu. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí představuje natolik zásadní vadu, že k ní soud přihlíží i bez námítky, tj. z úřední povinnosti. Nesplní-li totiž rozhodnutí podmínku přezkoumatelnosti, není zde nic, co by kasační soud mohl v rámci řízení o kasační stížnosti přezkoumat.

Za nepřezkoumatelné rozhodnutí lze mimo jiné považovat ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, dále ta rozhodnutí, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz).

Za nepřezkoumatelné lze považovat i takové rozhodnutí, které bylo soudem účastníkům doručeno v různém znění, za předpokladu, že nejde o chyby v psaní či počtech, případně o jiné zřejmé nesprávnosti. Disponuje-li účastník řízení dvěma obsahově různými rozhodnutími, vydanými ve stejné věci, narušuje to jeho právní jistotu. Účastníkům řízení totiž nemůže být ponecháno na výběr, kterým z písemných vyhotovení rozsudků se mají případně řídit či které z obsahově rozdílných rozhodnutí mají napadnout kasační stížností. Teoreticky není možné vyloučit ani situaci, kdy každý z účastníků řízení (s ohledem na jejich zpravidla protichůdný právní zájem na věci) napadne kasační stížností právě to znění písemného vyhotovení rozsudku, které méně odpovídá jeho zájmům. Obdobně nemůže být ponecháno na výběr ani Nejvyššímu správnímu soudu, které z obsahově rozdílných rozhodnutí podrobí kasačnímu přezkumu.

Ze spisového materiálu je nepochybné, že účastníkům byla doručena dvě zcela rozdílná znění písemného vyhotovení rozsudku. Písemné vyhotovení rozsudku ze dne 30. 4. 2008 doručené Národnímu památkovému úřadu a Ministerstvu kultury dne 30. 5. 2008, a žalobkyni 3. 6. 2008, bylo doručeno ve znění zcela postrádajícím odůvodnění výroku tohoto rozsudku. Odůvodnění rozhodnutí přitom plní funkci určité komunikační spojnice jak mezi orgány aplikace práva, tak směrem navenek k adresátům aplikace. Ze samotného výroku rozhodnutí jako koncentrovaného produktu aplikace práva nelze formální ani materiální správnost rozhodnutí objektivně rozpoznat. Z tohoto hlediska tvoří odůvodnění rozhodnutí spolu s výrokem vzájemně provázanou komunikační jednotu. Především jeho prostřednictvím by měl být adresátům aplikace zprostředkován důvod konkrétního způsobu subsumpce, interpretace a aplikace právní normy v kontaktu s konkrétními tvrzeními stran a skutkovými okolnostmi případu. Písemné vyhotovení téhož rozsudku doručené Národnímu památkovému úřadu a Ministerstvu kultury dne 5. 12. 2008 (žalobkyni pak dne 9. 12. 2008) již zákonné obsahové náležitosti rozhodnutí včetně odůvodnění splňuje.

Jednou z reálií, se kterou se právo každodenně střetává, je omylnost lidských bytostí, ať již v roli adresátů práva, jeho tvůrců či orgánů právo aplikujících. Ve všech dílčích oblastech rozhodování může dojít a dochází k chybám. Tak tomu bylo i v souzené věci, kdy účastníkům řízení byla doručena dvě obsahově zcela rozdílná rozhodnutí. Takový postup městského soudu, byť v důsledku neúmyslné administrativní chyby, má za následek nepřezkoumatelnost jím vydaného rozhodnutí pro nesrozumitelnost ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

O návrhu na odkladný účinek kasační stížnosti vzhledem k rozhodnutí ve věci samé soud pro nadbytečnost nerozhodoval.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu

vrátil k dalšímu řízení. V tomto řízení je městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, který byl vysloven v odůvodnění tohoto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku n e j s o u opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. března 2009

JUDr. Radan Malík
předseda senátu